

"Duitse tunnels"

Achter de zijtunnel, half verlicht door wandlampen, ligt de werkruimte van Hahnemann.

Ik weet niet wat hij daar doet, zoals zovelen hier. We zijn enkel soldaten die de taken uitvoeren die ons opgedragen worden.

Shulman is al enkele uren daarbinnen; door de stalen deur kan ik ze horen praten terwijl ik een kapotte lamp vervang, oren gespist om maar iets op te kunnen vangen waar ik iets van kan maken.

Geen resultaat, het is gemompel, hoe opgewonden het ook klinkt.

Ik zucht onhoorbaar, zet de nieuwe lamp in de fitting en duw de kap weer op zijn plek.

Het is nu twee maanden geleden dat ik naar het kantoor van de OberstLeutnantt werd geroepen om in minder dan twintig woorden te horen te krijgen dat ik gedetacheerd zou worden naar de grens van Polen om daar in de bergen aan een speciaal projekt te werken.

"Wieso?" had ik het lef om te vragen.

De OberstLeutnantt had me strak aangekeken, en zonder uitleg wees hij me de deur.

"Zwei Uhren, und du bist fertig. Oder du willst fussiliert werden."

Ik vertrek mijn mond bij de herinnering. Ik was, langzaam als ik altijd was, een minuut te laat bij de transportwagen verschenen.

"Du! Lege sich!" de Unterofficier die het transport regelde sloeg me met zijn geweercolf in de zij, ik kon niet anders dan me op de stoffige droge grond laten vallen.

Het litteken op mijn achterhoofd zegt genoeg over de daaropvolgende straf.

In het kantoor van Hahnemann is het stil geworden, snel prop ik de schroevendraaier in mijn zak en loop weg. Uit het laboratorium een paar deuren verderop klinkt gezoem en iemand roept iets onverstaanbaars.

Mein Gott... Ik weet niet waar ze mee bezig zijn maar aan de paniek in de ogen van de techici te lezen is het iets waar ze nog lang niet mee om kunnen gaan.

Schroevendraaiers opbergen, geweer nakijken, verdammt wat gaat de tijd langzaam.

Als ik maar wist waarom ik hier zonodig naartoe moest...

Nadenkend begin ik mijn nachtwacht door het ondergrondse complex, automatisch om me heen kijkend naar ongerechtigheden.

De man met de wilde baard en de zwarte ogen staart vanuit de deuropening van het lab, verlicht door het onheilige groenige licht wat uit de ruimte komt, de gang in.

De nacht is zo lang.